Moč notranje volje

5 Peter je rekel: »Seveda, povsem; zelo pa se čudim, kako si si lahko ti, v vaši divjini, pridobil tolikšno notranjo pravo življenjsko modrost. Kdo je bil tvoj učitelj?«
6 Prebivalec Zgornjega Egipta je odgovoril: »Večinoma sam, z nenehnim iskanjem in proučevanjem. Moj oče je bil zemljemerec v Memfisu, Tebah in Diaderi (Diathiri) in sem se te umetnosti naučil od njega. Ko pa sem jo povsem obvladal, me je začel vpeljevati v velike in posvečene skrivnosti templja *Ja bu sim bil;* toda umrl je, še preden me je vpeljal v vse.
7 Njegova smrt je bila zame izguba tisočerih življenj. S svojimi tovariši sem se nato odpravil po Nilu, kolikor se je le dalo navzgor. Tam smo naleteli na votline, v katerih smo našli zadostno varstvo pred pekočimi sončnimi žarki. Bile so tik ob Nilu, ki se je vil med mogočnimi stenami in tisočerimi slapovi. Od tam, kamor smo prispeli, po reki ni bilo mogoče več naprej, sicer bi morali že veliko prej in daleč spodaj zaviti na desno proti veliki puščavi in po poti Nubijcev, toda koze, ki smo jih vzeli s seboj, bi nam lahko potem kmalu od žeje poginile, z nami vred. Skratka, ob votlinah smo našli še zadnji kotiček znosno poraščene ruše, kjer so naše živali dobile kar precej hrane. In zato smo se odločili, da se z našimi maloštevilnimi družinami naselimo kar tam.
8 Ko sem prvo noč, potem ko sem se priporočil velikemu Bogu, prenočil v votlini, se mi je v sanjah prikazal telesno umrli oče, in me poučil, kaj moram storiti in kako ravnati, da bi tam lahko preživel. Opozoril me je tudi na to, da je v tisti pokrajini veliko roparskih živali, levov, panterjev in celo velikanskih orlov, ter mi zaupal, kako lahko brez orožja, samo s trdnim zaupanjem v velikega Boga in s trdno, povsem neustrašno voljo, postanem gospodar vseh teh živali.
9 Ko sem se zjutraj zbudil in iz votline stopil na prosto, se je votlini povsem sproščeno bližal mogočni lev, ker je bila votlina prav gotovo njegov dom. Ko me je zagledal, se je ustavil in začel z repom silovito opletati po zraku. Z neustrašno, trdno voljo sem mu šel naproti in s čvrstim pogledom zahteval, da za zmeraj zapusti to območje. In glej, lev se je obrnil in izginil nekam v puščavo. Podobno se je kmalu zgodilo še z dvema panterjema in istega dne tudi z velikanskim orlom, ki so ga pritegnile naše koze na paši.
10 Že prvega dne sem se prepričal, kaj vse zmore človek s svojo neustrašno, trdno voljo in resničnim zaupanjem v enega, pravega, resničnega Boga. Zvečer sem se postavil pred votlino, vse zaupal v varstvo vsemogočnega, velikega Boga in zahteval od vse narave, nas pusti pri miru. In to se je potem tudi zgodilo.«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 7/160,5-10